

[Hauch.]

lid paa Landbrugets Fremtid end tidligere, selv om det endnu kan være trangt nok for mange.

Med den Udvikling, der er foregaaet, maa Lovforslaget da siges at være en naturlig Følge af Loven, der blev vedtaget i Fjor, og jeg skal paa det Partis Vegne, som jeg har den Ære at føre Ordet for, anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtig Fremme.

Jensen (Aale): Den højtærede Landbrugsminister henviste til Forhandlingerne i Folketinget og til den af Folketinget afgivne Betænkning. Det er for saa vidt rimeligt at gøre det, og jeg har selv tænkt at gøre et Par Bemærkninger derom. Den Betænkning er nemlig af en noget mærkværdig Art. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere en Sætning deraf. Der staar i Betænkningen:

„Under Sagens Behandling er det blevet oplyst, at Ministeren har tildelt en Forening Laan uden at indhente Amdsudvalgets Anbefaling.“

Og der staar i Betænkningen citeret en Udtalelse af Ministeren under Lovforslagets første Behandling:

„Jeg vil ikke kunne paatage mig det Ansvar at undersøge, om der er Sikkerhed for hele Beløbet. Der er nemlig slet ikke krævet Sikkerhed for Beløbet; der er ikke krævet anden Sikkerhed, end at mindst 30 Landmænd tør gaa sammen og har den Tillid til hinanden, at de kautionerer for hinandens Laan.“

I Anledning heraf har mit Parti tilladt sig at stille Ændringsforslag, som jeg slet ikke kan forstaa, at man har forkastet. Jeg synes, det var ret og rimeligt, at man havde en lille Smule Sikkerhed for, at de, der melder sig ind i en saadan Laaneforening, er noget værd økonomisk set. Jeg husker en Udtalelse af den højtærede Landbrugsminister i Slutningen af sidste Samling; da vi drøftede Forslaget om en Udvidelse af Husmandslovgivningen, saa man ogsaa kunde oprette mindre Gaarde efter den Lov, tillod jeg mig paa mit Partis Vegne at gøre opmærksom paa, at man stillede for store Krav, og da udtalte den højtærede Landbrugsminister: Vi maa dog tænke en lille Smule over, hvad vi gaar med til, hvad det er, vi foretager os. Det er naturligvis rigtigt, man skal tænke sig en lille Smule om; og jeg havde ogsaa tænkt mig om, den Gang jeg foreslog at stryge den Tiendedel, man krævede af de nye Brugere, idet man efter min Mening i Forvejen stillede Krav nok

til dem. Jeg synes, jeg maa sige til den højtærede Landbrugsminister, at her er der Grund til at tænke en lille Smule over, hvad det er, vi foretager os. Med Hensyn til Sikkerheden er det meget minimalt at fordrø, at 30 Landmænd slutter sig sammen; man har jo ikke mindste Sikkerhed for, at nogle af dem er solvente; det betyder ikke saa forfærdelig meget sikkerhedsmæssigt set. Jeg vil ikke gerne forstaaes saaledes, at jeg har noget imod, at de Folk faar Laan, tværtimod; men man maa dog forlange, at der skal være nogen Mening i det. Det Krav, den højtærede Landbrugsminister stiller, minder mig om en Auktion, jeg en Gang var til. Da var der en Køber, som Auktionarius kasserede, idet han sagde: „Jeg kender Dem ikke.“ Saa kom der en anden Mand, der sagde: „Saa maa De skrive mig for det.“ „Ja, men Dem kender jeg heller ikke.“ „Det gør heller ikke noget“, sagde den første, „jeg kautionerer for ham.“ Og saa fik Manden den Ko, der var Tale om. Jeg synes, at den Sikkerhed, den højtærede Landbrugsminister faar her, meget ligner den Sikkerhed, der blev ydet i dette Tilfælde, en Sikkerhed, der efter alle fornuftige Menneskers Mening ikke er ret meget værd.

Det er imidlertid ikke det vigtigste; endskønt det naturligvis er vigtigt. Det vigtigste er at faa at vide, om Pengene bliver anvendt til at hjælpe større Landbrugere til at opretholde forgældede Landbrug — det er naturligvis saadanne, der fortrinsvis skal laane. Jeg kunde ogsaa tænke mig, det udviklede sig saadan, at det fortrinsvis, maaske udelukkende, var de Landmænd, som i Forvejen har deres Ejendomme overprioriteret, der benyttede Driftslaaeforeninger, idet det vistnok ikke er saa let at faa dem, der ikke trænger, med ind i det solidariske Ansvar; det er menneskeligt set forstaaeligt. Jeg kan ikke begribe, at den højtærede Landbrugsminister, som naturligvis efter sin egen Mening er en fornuftig Mand — maaske ogsaa efter andres, skønt jeg for mit Vedkommende har mine Tvivl — ikke vil være med til den lille Tilføjelse, som mit Parti foreslog, hvorefter Amdsudvalgene skulde foretage en Undersøgelse af den paagældende Driftslaaeforenings Medlemmers økonomiske Forhold; det synes jeg, man med Rimelighed kunde forlange, det er dog ikke for megen Sikkerhed. Saa er Spørgsmaalet: Hvad hjælper det? For hvis det ikke hjælper noget, hvad saa?

Nu siger den ærede Ordfører for Venstre (Hauch), at Sagen er blevet meget grundigt behandlet i Folketinget, og det